

Simone van der Vlugt

Herfstlied

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dat gevoel van onmacht... Het houdt me uit mijn slaap, ontnemt me mijn eetlust en maakt dat ik me slecht kan concentreren op mijn werk.

De signalen zijn duidelijk. Ik kan er niet langer omheen. Ik herken ze van vroeger. Ooit heb ik er een tijdje voor bij een psychiater gelopen, maar toen hij in mijn jeugd begon te wroeten ben ik niet meer teruggegaan.

Er is altijd een vaag besef dat aan de rand van mijn bewustzijn hangt, maar waar ik mezelf nooit volledig mee geconfronteerd heb. De angst voor de waarheid over mijn psychische gesteldheid heeft zich als een rol prikkeldraad om mij heen gewikkeld. Me ervan bevrijden zal niet zonder pijnlijke verwondingen gaan. Tot nu toe heb ik het nog niet aangedurfd.

Niet in staat om nog in slaap te komen sta ik op. Met een badjas aan ga ik voor het raam staan om naar het aanbreeken van de dag te kijken. Langzaam stijgt de zon en glijden de eerste stralen over het water aan de overkant. De hemel vertoont een sterke gelijkenis met een schildersdoek waarop in het wilde weg roze en blauwe vegen zijn achtergelaten. Het geheel is van een schoonheid die me ontroert.

En ik ben niet snel ontroerd. Al heel jong heb ik geleerd dat eenzaamheid een onontkoombare toestand is waar ieder mens vroeg of laat op wordt teruggeworpen. Als kind be-

greep ik dat dat gevoel nooit helemaal zou verdwijnen, dat er nooit iemand zou zijn op wie ik volledig kon rekenen. Dus leerde ik op mezelf te rekenen. Het zal wel nooit meer uit mijn systeem verdwijnen. Dat heb ik geaccepteerd. Het is de kracht waarmee de golf van herinneringen en bijbehorende emoties me nog kan treffen die me van streek maakt. Het enige wat ik wil is een normaal leven leiden. Dus houd ik mijn driften onder controle. Slechts een paar keer heb ik ze de afgelopen paar jaar voelen opkomen, maar ik heb er weerstand aan weten te bieden. Het kostte moeite, maar ik ben erin geslaagd om mijn lagere instincten te verbergen achter een façade. Maar het muurtje is dun en kwetsbaar. Daar ben ik me volledig van bewust.

I

Ze hoort de regen eerder dan dat ze hem voelt. Een licht getik op de bladeren van de bomen, zo subtiel dat je bijna twijfelt of het wel begonnen is. Tezamen met een windvlaag die klinkt als een zucht kondigt de bui het einde van een warme dag aan.

Er trekt een rilling over Nadines huid. Ze heeft geen jas bij zich. Vanochtend, toen ze de deur uitging, wees niets erop dat het zou gaan regenen. Het was een warme dag in mei, de twaalfde op rij.

Mooi weer went snel. Ze wil niet dat de zomerse warmte ophoudt, dat ze het zal moeten doen zonder de zon die ze als vanzelfsprekend is gaan beschouwen, en dat haar gebruinde huid onder lagen kleding zal schuilgaan.

Ze woont met haar dochter in Leiden, in een gezellige, groene woonwijk. Vanaf de redactie van het *Leidsch Dagblad*, waar ze als journalist voor de kunstpagina werkt, is het tien minuten fietsen.

Al houdt ze veel van de journalistiek, een fulltimebaan is weleens lastig te combineren met de zorg voor haar dochter. Het is niet makkelijker geworden nu Mariëlle in de puberteit zit. Integendeel zelfs.

Nog voor het harder gaat regenen, slaat Nadine de straat in waar ze woont. Manoeuvrerend door de smalle steeg achter het huizenblok rijdt ze door tot aan de achtertuin. Mariëlles

fiets ligt op de grond en verspert de doorgang. Nadine zet hem in de schuur, duwt daarna haar eigen rijwiel naar binnen en gaat via de keukendeur haar huis binnen.

My home is my castle, zeggen de Engelsen en Nadine zou het niet beter kunnen uitdrukken. Ze woont op een hoek, waardoor de tuin groter is dan de meeste andere in deze wijk, en de kleurrijke, *English cottage*-achtige uitstraling geeft haar altijd een vakantiegevoel. Zowel de tuin als het huis verwelkomen haar, brengen haar tot rust. In de kleine maar gezellige keuken valt rond deze tijd de avondzon met een warm, gouden licht naar binnen, en de felrode bank in de zitkamer nodigt uit om even neer te ploffen.

Neuriënd loopt Nadine van de keuken naar de woonkamer en raapt in de gang de post van de mat. 'Ik ben thuis!' roept ze onder aan de trap. Dreunende muziek is het antwoord.

Bladerend door haar post loopt ze door naar de keuken en zet water op.

De rekeningen en het reclamemateriaal gooit ze op het aanrecht. Terwijl de waterkoker zijn werk doet, gaat ze naar haar werkkamer om haar pc op te starten.

Werkkamer is een groot woord voor het hokje waar net genoeg plaats is voor een tafel met computer, een boekenkast, een kastje met een printer erop en een klein beetje loopruimte.

Terwijl de pc zoemend tot leven komt, schenkt Nadine het water op in de keuken. Even later schuift ze achter haar computer, klikt Outlook aan en haalt nippend van de hete thee haar e-mail op. Intussen bladert ze door het pak papier dat naast haar toetsenbord ligt. Meer dan honderdvijftig pagina's tekst, het resultaat van een jaar hard werken.

Op haar achtste begon ze aan haar eerste boekje. Eigenlijk was het een kort verhaal, want meer dan een paar bladzijden

telde het niet, maar ze voorzag het van een zelfgetekend omslag en een flaptekst met aanbevelingen, en noemde het een boek.

Haar hele middelbareschooltijd bleef Nadine schrijven, ervan overtuigd dat ze ooit een beroemd schrijfster zou worden. Ze vertelde niemand over haar droom, maar bestookte uitgeverijen met haar werk. Alles wat ze opstuurde, kreeg ze met dezelfde vaart weer terug. Ze was te jong, te onervaren, niet goed genoeg. Dat stond niet in de standaard afwijsbrieven, maar ze leerde tussen de regels door te lezen.

Ieder ander zou allang afgehaakt zijn, zeker op die leeftijd, maar Nadine raakte alleen maar vastbeslotener dat het haar wél ging lukken. En omdat ze zoveel schreef en las, maakte ze inderdaad progressie.

Nadat ze haar havodiploma had gehaald ging ze naar de School voor Journalistiek. Een logische keuze, maar hoe leuk Nadine haar studie en later haar werk ook vond, ze vond er niet genoeg voldoening in. Schrijfster wilde ze worden, de journalistiek was tweede keus. Een goede tweede, maar toch.

Steeds stuurde ze manuscripten in, maar telkens werd ze afgewezen. Uiteindelijk besloot ze een schrijfcursus te gaan volgen.

Met de kennis die ze daar opdeed, zette Nadine zich opnieuw aan het werk. Al was ze nog zo moe, ze verplichtte zichzelf iedere dag een stukje te schrijven. Iedere keer als ze achter haar computer plaatsnam, leken de woorden als vanzelf van het toetsenbord op het beeldscherm te springen. Of het goed werd wist ze niet, maar dit boek hield haar stevig in zijn greep. Dat zou genoeg moeten zeggen, maar het verzoek van Froukje, haar cursusleidster, om het te mogen lezen maakte Nadine weer onzeker. Dat ze het verhaal zelf met zoveel plezier schreef, wilde nog niet zeggen dat ze anderen er een genoeg mee deed.

Gelukkig vond Froukje het een boek met frisse personages en een goede spanningsopbouw en plot. Wat niet wegnam dat er nog wel wat aan verbeterd kon worden.

Daar is ze nu druk mee bezig en hoe dichterbij het laatste hoofdstuk komt, hoe meer haast ze krijgt. Deze keer móét het lukken.

‘Hoe laat gaan we eten?’ Mariëlle slentert de werkkamer in en komt bij Nadines bureau staan.

‘Om halfzeven. Ik heb nog niet zoveel trek,’ antwoordt Nadine zonder haar ogen van haar computer los te maken.

Haar dochter leunt tegen haar bureau en zucht diep.

‘Om halfzeven pas? Anders eten we altijd om halfzes!’ moppert ze.

Een beetje afwezig, met haar gedachten nog bij haar mail aan Froukje, staart Nadine naar het beeldscherm. ‘Soms wel, soms niet. Zoals het uitkomt. Vanavond eten we wat later,’ zegt ze als Mariëlle haar opmerking ongeduldig herhaalt.

‘Mag ik dan nog even naar Renate? Ik zou een keer kijken bij haar streetdances. Misschien ga ik er ook wel op.’

Nadine aarzelt. ‘Dat begint toch om halfzeven? Dan gaan we net eten.’

‘Kun je dan niet snel gaan koken?’

Nadine klikt het mailtje weg. ‘Vóór halfzeven red ik het niet meer.’

‘Je hebt nog een halfuur! Dat is toch genoeg? En ik kan heel snel eten.’

‘Nee, ik red het niet, Mariëlle. Het koken misschien nog wel, maar ik vind het niet gezellig als je je eten met een paar happen naar binnen gooit.’

Mariëlle maakt een geërgerd geluid. ‘Alsof je zelf uren aan tafel zit.’

‘Daar gaat het niet om. Ik heb gewoon geen zin om te gaan rennen en vliegen,’ zegt Nadine. ‘Maar als jij snel de tafel dekt, dan ga ik aan het eten beginnen. Goed?’

Terwijl Nadine naar de keuken loopt en een pan water voor spaghetti opzet, hoort ze hoe Mariëlle met veel lawaai de borden op tafel zet. Geen tafelkleed of placemats eronder natuurlijk. Het bestek schots en scheef, geen onderzetters voor de pannen. Ze weet precies wat ze kan verwachten.

Gelaten snijdt ze de groenten voor de bolognesesaus. Als ze nu naar binnen gaat om commentaar te leveren, kan ze een gezellige avond wel vergeten. Vroeger zou ze er niet aan gedacht hebben om Mariëlles recalcitrante gedrag door de vingers te zien, maar de voortdurende strijd kost haar zoveel energie dat ze het steeds vaker maar over zich heen laat komen.

Zonder dat ze precies weet waarom draait Nadine zich om, zodat ze zicht heeft op de grote, ingelijste foto van Christiaan in de zitkamer. Ongelooflijk dat het al vijf jaar geleden is dat hij stierf. Niet dat ze daar iedere dag bij stilstaat, maar zomaar opeens kan ze hem ontzettend missen. Vraagt ze zich af hoe haar leven eruit gezien zou hebben als hij niet was verongelukt. Of ze nog bij elkaar zouden zijn geweest. In haar omgeving zijn zoveel stellen uit elkaar gegaan van wie ze het nooit had verwacht. Toch kan ze zich niet voorstellen dat Christiaan en haar dat zou zijn overkomen. Niet als je elkaars grote liefde bent. En als er al problemen waren ontstaan, zou Mariëlle genoeg reden zijn om voor hun relatie te vechten. Ze waren achttien toen ze elkaar ontmoetten, en een jaar later ontdekte Nadine tot haar schrik dat ze in verwachting was. In tegenstelling tot wat iedereen verwachtte bleef hun relatie hecht en stabiel. Ze werden alleen sneller volwassen. Toen Mariëlle werd geboren woonden ze samen in een appartementje in Utrecht, waar ze beiden aan de School voor

Journalistiek studeerden. Eenmaal afgestudeerd kon Nadine een baan krijgen bij het *Leidsch Dagblad*. Dicht in de buurt van haar ouders, wat hen tot een ideale oppas voor Mariëlle maakte. Om die reden verhuisden ze naar Leiden, ook al werkte Christiaan in Amsterdam. Hun leven was perfect, tot die ene verschrikkelijke dag, vijf jaar geleden, waarop hij omkwam bij een auto-ongeluk. Mariëlle was pas elf jaar. Nadine had haar naar school gebracht, was naar de krant gegaan en een uur later werd ze gebeld. Ze herinnert zich hoe ze schreeuwde toen ze het slechte nieuws hoorde en hoe haar armen en benen trilden, alsof haar zenuwen als doorgesneden touw uiteenrafelden. Vanaf dat moment werd ze iedere ochtend wakker in een schijnwereld waarin alles hetzelfde leek te zijn, maar waarin één ding voortdurend ontbrak.

Iemand verliezen van wie je houdt slaat een krater in je leven waar je nooit helemaal omheen kunt. Hoogstens ontwijk je het gat, maar er zijn altijd momenten dat je weer gevaarlijk dicht bij de rand komt.

Haar ouders zijn haar redding geweest, de veiligheidslijn die haar bij de afgrond vandaan hield. Als zij er niet waren geweest, zou het een grote puinhoop zijn geworden. Ze pasten op Mariëlle als Nadine moest overwerken, haalden haar van school en zorgden voor hun kleindochter als ze ziek was.

Nu zijn ze vijf jaar verder en het gemis van Christiaan is een vast onderdeel van haar leven geworden, ondanks de mannen die sindsdien in haar leven zijn gekomen. Komt het daardoor dat geen relatie zich ooit heeft verdiept tot iets bestendigs? Zouden die mannen het idee hebben gehad dat ze geen kans bij haar maakten?

Ze staat wel degelijk open voor een nieuwe relatie. Waarom zou ze de rest van haar leven alleen willen blijven? En er zijn leuke ontmoetingen genoeg geweest, maar vervolgens heeft ze nooit meer wat van de mannen gehoord. Het ver-

baasde haar, maar veel trok ze zich er niet van aan. Tot Remco.

De avond dat ze elkaar in de kroeg ontmoetten en hun blikken elkaar vonden, wist Nadine dat ze de zwartste periode van haar rouw achter de rug had.

Wekenlang bestond de wereld alleen uit hun tweeën, tot de realiteit zich stukje bij beetje aan hen opdrong. Mariëlle was op dat moment net veertien, een moeilijke leeftijd, en had haar ook nodig. Remco kon goed met haar opschieten, maar op een onbekommerde, studentikoze manier, zonder zich er rekenschap van te geven dat kiezen voor Nadine kiezen voor een leven met een puber betekende.

Maar ze gingen ervoor. Al na een paar weken besloten ze, gehinderd door de afstand tussen hun woonplaatsen, te gaan samenwonen. Na een harmonieus weekeinde vol plannen en toekomstdromen reed Remco op zondagavond naar zijn eigen huis in Alphen aan den Rijn om zijn spullen te gaan halen. Hij kwam niet meer terug. Twee dagen later belde hij dat hij zich had vergist en te veel aan zijn vrijheid hing om zich aan haar en Mariëlle te binden.

Het was de laatste keer dat ze zich heeft opengesteld voor een man.

Over het algemeen is Mariëlle geen bokkig kind. Haar licht ontvlambare humeur komt even snel weer tot rust als dat het oplaaide, en meestal praat ze honderduit. Nadine geniet altijd van haar verhalen. Over school, leraren, vriendinnen, wat de een zei en wat zij toen weer terug zei en over alle verwickelingen die daaruit voortvloeiden. Mariëlles leven is een levensechte soap waarvan Nadine iedere avond een nieuwe aflevering te horen krijgt.

Maar vanavond is ze opvallend stil.

‘Is er iets?’ vraagt Nadine. ‘Je zegt zo weinig.’

‘Er is niet veel te vertellen.’ Mariëlle roert wat met haar vork rond op haar bord en neemt een klein hapje. ‘Met wie zat je net te mailen?’

Nadine kan zich niet aan de indruk onttrekken dat ze van onderwerp probeert te veranderen. Ze gaat erop in, zegt dat Froukje benieuwd was naar de voortgang van haar boek.

‘Het is bijna af. Ik hoop zo dat het deze keer gaat lukken. Stel je voor, Mariëlle, mijn boek in de winkel! Dat zou echt geweldig zijn.’ Nadine neemt een slokje water en kijkt dromerig voor zich uit.

‘Ik weet zeker dat het je op een dag gaat lukken. En anders geef je het toch zelf uit?’

‘Nee, ik probeer liever eerst een échte uitgever te vinden. In eigen beheer uitgeven is gewoon niet hetzelfde.’

‘Ik ken iemand die een dieetboek heeft geschreven en die daar heel anders over denkt.’

Nadine schiet in de lach. ‘Maar die schrijfster heeft het ook eerst via de reguliere weg geprobeerd. Uitgeven in eigen beheer kan altijd nog.’

‘Ga je vanavond nog weg?’

Nadine knikt. Vrijdagavond is haar stapavond. Daar komt niets tussen, zelfs schrijven niet. Terwijl ze vanavond haar tijd best aan haar boek zou willen besteden. De tweede versie is bijna af en de laatste hoofdstukken zeuren in haar hoofd als een klein kind dat om aandacht bedelt. Maar de ervaring heeft haar geleerd dat het geen zin heeft om te schrijven aan het einde van een lange, vermoeiende werkweek. Ze kan zich beter even ontspannen.

Iets na achten fietst ze via de Hooigracht het steegje in waar De Bonte Koe zit. Het is een piepklein kroegje dat enige ruimte heeft gewonnen door een uitbouw; een gezellige donkerrood geschilderde serre die de smalle doorgang in de steeg bijna helemaal in beslag neemt.

Volgens Frans, de eigenaar, is het café al honderddertig jaar oud en was het ooit de bedoeling dat het een slagerij zou worden. De tegelplateaus met voorstellingen van koeien herinneren daaraan en hebben de kroeg zijn naam bezorgd.

De meesten van haar vrienden zitten al aan hun vaste tafel achterin. Zodra Nadine aanschuift, valt ze midden in hun gesprek, dat gaat over de afwijzing die Tom van een uitgever heeft gekregen.

‘Ze weten niet wat ze afgewezen hebben,’ bemoedigt Matthijs. ‘Wacht maar, straks vind je een uitgeverij, wordt je boek een bestseller en trekt iedereen zich de haren uit zijn hoofd. De beste auteurs hebben eindeloos moeten leuren met hun boek.’

‘Bij hoeveel uitgeverijen ligt het nog?’ informeert Joëlla. ‘Twee? Dan zul je van die anderen binnenkort ook wel bericht krijgen. Je hebt er maar ééntje nodig, Tom.’

‘Dat is waar. Maar genoeg over mij. Hoe gaat het met jul-lie?’ informeert Tom. ‘Is je boek al af, Nadine?’

Nadine vertelt dat ze van plan is dit weekeinde de laatste hoofdstukken te herschrijven.

‘En dan gaat het de deur uit,’ zegt ze opgewekt. ‘Het zal mij benieuwen!’

Ze kennen elkaar van de schrijfcursus en de harde kern heeft sindsdien contact gehouden. Op vrijdagavond drinken ze altijd wat in De Bonte Koe, een café dat ze tot hun schrijfkroeg hebben gebombardeerd, al heeft geen van hen ooit iets gepubliceerd.

Alleen Joëlla heeft het ooit tot een kort verhaal in de *Libelle* geschopt, en Matthijs heeft in eigen beheer een boek uitgegeven, maar ze waren het er allemaal over eens dat dat niet hetzelfde was als publicatie bij een echte uitgeverij. En dat is wat ze diep in hun hart allemaal nastreven. Ook al calculeren ze een teleurstelling in en spreken ze over hun schrijfambities op de luchtige toon van mensen die weten dat het leven meer te bieden heeft, stiekem dromen ze stuk voor stuk van publicatie.

Terwijl Nadine het kringetje rondkijkt, vraagt ze zich af wie van hen er uiteindelijk in zal slagen om zijn droom waar te maken.

Matthijs is vierendertig, leraar op een basisschool, en schrijft heel leuke kinderboeken. Het wachten is nu op een uitgever die dat inzielt.

En dan is er Leoni, met haar eenentwintig jaar de benjamin van het gezelschap. Talentvol en ambitieus. Op zeventienjarige leeftijd heeft ze de ziekte van Hodgkin gekregen en daar schrijft ze nu een roman over.

Joëlla is de enige van wie Nadine zeker weet dat haar werk gepubliceerd zal worden. Haar proza is bijna poëzie, elke zin een pareltje dat zoveel kracht geeft aan het geheel, dat het eindresultaat van een jaloersmakend niveau is. Steevast applaudisseerde de klas als ze klaar was met voorlezen uit haar werk, en sindsdien laat iedereen zijn werk aan Joëlla lezen voor het de deur uitgaat.

Van de mannen is Nadine het best bevriend met Tom Segers, levendig, grappig en even oud als zij: zesendertig. Zijn deelname aan de schrijfcursus deed het leslokaal oplichten, de cursisten opveren en de lachsalvo's losbarsten. Hij was ook degene die voorstelde om nog wat te drinken na afloop, en aan zijn enthousiasme en overtuigingskracht hebben ze het te danken dat ze elkaar nog steeds iedere vrijdagavond in De Bonte Koe treffen.

Op zaterdagmiddag gaat ze vaak samen met hem de stad in. Hun eerste gang is dan naar de boekhandel, om tussen de tafels met hoogopgestapelde romans te lopen en hun hand over de glanzende omslagen te laten glijden.

‘De laatste tijd komt er niet veel van schrijven. Ik heb het veel te druk.’ Matthijs maakt een draaiende beweging met zijn wijsvinger naar de man achter de bar, die knikt dat hij het heeft begrepen.

‘Ik ben opnieuw begonnen,’ kondigt Leoni aan.

‘Opnieuw begonnen? Waarom? Je was bijna klaar!’ Verbaasd kijkt Nadine haar aan.

‘Omdat ik heb nagedacht over wat Froukje tijdens de cursus heeft gezegd. Je weet wel, dat het te veel een egodocument was en te weinig een verhaal. Soms doet het wel pijn om passages waarin ik mijn hart en ziel heb uitgestort, eruit te moeten halen. Maar die passages hebben me in ieder geval geholpen alles een plekje te geven.’

Vol respect kijken ze Leoni aan. Gelukkig is ze helemaal hersteld, maar emotioneel is ze nog lang niet klaar met die periode in haar leven.

‘Wat goed van je, Leo. Het valt vast niet mee om de helft weg te gooien als je net klaar bent,’ zegt Joëlla.

‘Nee, niet echt.’ Leoni neemt een slokje van haar witte wijn. ‘Maar ik ben er nu wel achter dat je niet zomaar schrijver wordt. Ik las laatst dat een miljoen mensen zich bezighouden met schrijven, in de hoop dat hun werk gepubliceerd wordt. Stel je voor, een miljón! Nog niet eens één procent van de aangeboden manuscripten schijnt te worden uitgegeven.’

‘Ik weet zeker dat jij daartoe behoort.’ Joëlla heft haar glas en Leoni tikt er glimlachend met het hare tegenaan.

Met een groot rond dienblad in zijn hand beweegt de barman zich tussen de tafels en stoeltjes door naar hun hoekje, en onder een spontaan en nogal luidruchtig hoeraatje zet hij het blad op tafel neer. Geroutineerd verdeelt Matthijs de drankjes. Hij weet precies wie wat drinkt, zoals hij alles van iedereen onthoudt. Telefoonnummers, titels van verhalen en manuscripten die ze geschreven hebben, huisnummers en allerlei persoonlijke dingetjes die ze ooit en passant hebben verteld, Matthijs weet alles.

Terwijl hij nog met de drankjes bezig is, gaan zijn ogen naar de deur, die net opengaat.

‘Hé, daar heb je Froukje,’ zegt hij.

Een frêle gestalte met kort rood haar komt tussen de tafeltjes door naar hen toe, gevolgd door een lange, donkere man.

Met haar vijfendertig jaar heeft Froukje Smit al een indrukwekkend oeuvre van vijf romans geschreven, die stuk voor stuk goed ontvangen zijn. Wat de verkoop betreft mag ze ook niet klagen, al kan ze er nog niet van leven. Maar het verzorgen van schrijfcursussen geeft haar bijna net zoveel

plezier, heeft ze de groep verzekerd. Na afloop van zo'n avond ging ze vaak met hen mee de kroeg in, en nog steeds komt ze regelmatig even binnenwippen.

Als ze bij hun tafel halt houdt, wordt ze hartelijk begroet en gaan er nieuwsgierige blikken naar de man die haar vergezelt.

'Hallo jongens, leuk jullie weer te zien,' zegt Froukje. 'Hoe gaat het? Zeg, ik heb iemand meegenomen. Dit is Eelco van Ravensberg, een goede vriend van me.'

Het glas bier dat onderweg was naar Nadines mond blijft in de lucht zweven. Eelco van Ravensberg, donker haar, gebruide huid, goed gebouwd. Hij heeft zijn leren jasje nonchalant over zijn schouder gegooid en kijkt glimlachend het kringetje rond. Als zijn ogen die van Nadine ontmoeten en blijven vasthouden, houdt ze haar adem in en voelt ze een plezierige tinteling over haar ruggengraat dansen.

Zo nonchalant mogelijk schudt ze zijn hand en stelt ze zich voor. 'Nadine.'

'Eelco,' zegt hij, en ze kijken elkaar recht aan. Secondelang.